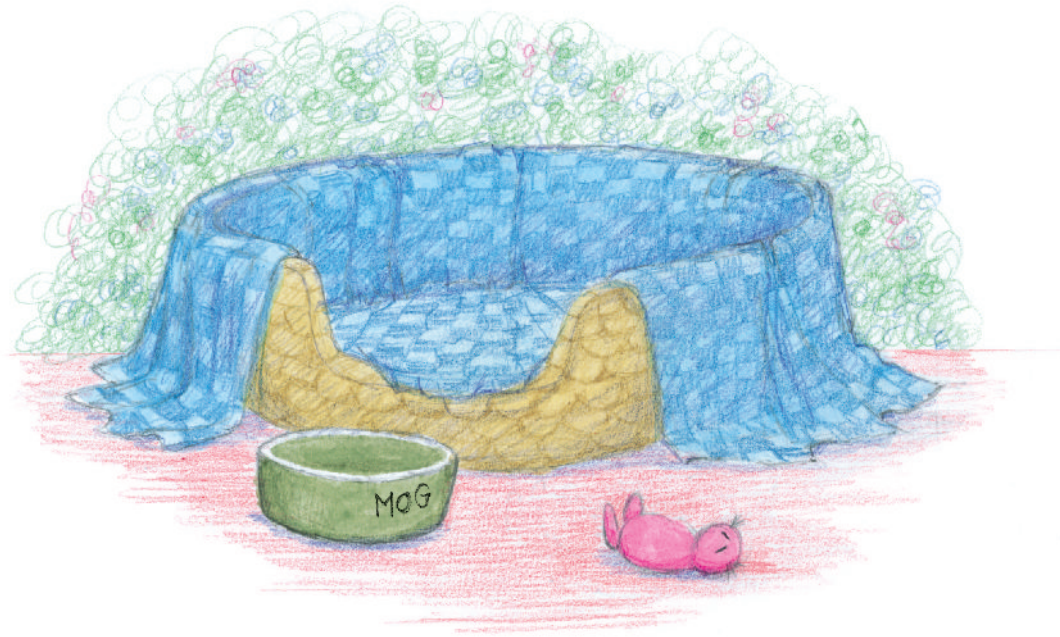

Adio, MOG

Text și ilustrații de
Judith Kerr

Traducere din engleză de Luminița Gavrilă

Pentru Tom, Tacy și Matthew, care au făcut din viața mea o bucurie

EDITORI:

Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:

Ion Mărculescu, 1994

REDACTOR:

Virginia Costeschi

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Faber Studio

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KERR, JUDITH

Adio, Mog / text și il.: Judith Kerr ; trad. din engleză
de Luminița Gavrilă. - București : Pandora Publishing, 2018
ISBN 978-606-978-146-3

I. Gavrilă, Luminița (trad.)

821.111

Titlul original: Goodbye Mog

Autor: Judith Kerr

Text and illustrations copyright

© Kerr-Kneale Productions Ltd 1970

First published in hardback in Great Britain

by HarperCollins Publishers Ltd in 2002

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

The author/illustrator asserts the moral right to be
identified as the author/illustrator of this work.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate
fi reprodusă, transmisă, difuzată sau păstrată cu ajutorul
unui sistem de stocare, în nicio formă și în niciun mod, grafic,
electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare
și multiplicare, fără acordul prealabil scris al editorului.

Copyright © Pandora Publishing, 2018 pentru prezenta ediție

o.p. 16, Ghișeu 1, c.p. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90

Fax: +4 0372 25 20 20

www.pandoram.ro

Pandora M face parte din Grupul Editorial Trei.

Mog era obosită. Era moartă de oboseală.
Capul ei era mort de oboseală.
Lăbuțele ei erau moarte de oboseală.
Chiar și coada ei era moartă de oboseală.
Mog se gândea: „Vreau să dorm la nesfârșit“.
Și asta a și făcut.
Dar o părticică din ea a rămas trează
să vadă ce se va întâmpla pe urmă.

Pe urmă s-a întâmplat că toți au început să plângă.

– Oh, de ce a trebuit să moară Mog? plângea Debbie.

– Era atât de simpatică, plângea Nicky.

– Păi, era foarte bătrână, spunea doamna Thomas.

Apoi și ea a început să plângă.

Chiar și domnul Thomas plângea. Zicea:

– Era animalul nostru de companie.

O să ne fie dor de ea.

„Păi, sigur că o să le fie dor de mine“, se gândea Mog.
„N-o să se descurce fără mine.
Dar au mare dreptate – eram foarte simpatică.“

După aceea, o vreme nu s-a mai întâmplat nimic.
Debbie și Nicky vorbeau despre ea.
– Ții minte cum își lăsa coada să atârne
în fața televizorului? zicea Nicky.
„Așa, vrei să zici?“ se gândea Mog.
Dar lumina televizorului trecea prin ea.

– Se urca în paturile noastre, spunea Debbie.
„Și uite! Mă urc și acum!“ se gândea Mog.
Dar nimeni nu se uita la ea.
Mog se gândea: „Înseamnă că ei nu pot să mă vadă“.

Apoi, într-o bună zi, în casă a apărut un pui de pisică.

Doamna Thomas a spus:

– Mama lui n-a mai putut să aibă grijă de el și-am zis că vom avea noi. Va fi noul nostru animaluț de companie.

Mog s-a gândit: „Pisoiul ăsta e foarte mic“.

– Ești sigură că e destul de mare? a întrebat domnul Thomas.